

Иван Вазов

Дунав

Ах, лей се, Дунаве широк, безбродий,
прехвърляй сеюи вълни пенливи, горди –
величествен е твоят вид!

Ала защо ли си тъй развилнени
между брежищата други път засмени,
но днес по изглед жаловит?

Защо ти са водите тъй пенливи
защо са тъй размътени, дъжливи
и гневно плискат твоят бряг?

Защо изскачаш ти извън леглото?
Защо си мръщиш жалостно челото?
Защо си мрачен, Дунав драг?

Ах, ти през девет ми гори високи
течеш; през девет ми поля широки
далеч от чуждите страни –

оттам, где из цветущите брежища
сестра ти Райна с шум се още вижда
де влече кървави вълни...

Дали не си чул нейното риданье?
Дали не си видял със трепетанье
води й багренни със кръв?

И бягаш, Дунаве, през три столици
със ужас в тия мирните граници
уплашения от глед такъв?

Каж ми, Дунаве, с твой глас бурливий
дали и занаяд в този мир красивий
ще се така свирепствува.

На злоба и смъртта престрашний гений?
Надълго ли щят бъдат кърви лени
на най-изрядни същества?

Преста ли ще злочестото сираче

с вдовица клета жалостно да плаче
за свой убит бащица в бой?...

И докога въздишки с плачовете
щът се издигат даже до небето
на тез, що губят милий свой?

И майка, сълзи кат пролива
да търси своята рожба обичлива
из кървавите трупове?

И младата, що годенику китка
кат вие, чака, чака го от битка
с разтупано... вряло... сърце.

Приима вест ужасна: той загина!...
Но думай, Дунаве, дали начина
денят, що в божий хубав мир

намясто огън и желязо адино
да се възцари всъде съгласье братско
наука, щастие и мир?

.....

1870, ноември 14...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5579>]